

se státi bezúčinným a pozbyti všeho významu pro pouhou možnost, že zodpovídání bude snad použito v případném pozdějším kárném řízení jako důkazu proti obviněnému. Proto může i v tvrdošijném odpírání zodpovídání se spočívatí podstata služebního přečinu, a dlužno zahájené kárné vyšetřování i na ně rozšířiti. Že odepření Dr. O-a zodpovídati se, není překážkou zahájení kárného vyšetřování, netřeba podrobně odůvodňovati. Ustanovení § 13 zák. z 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., že kárné řízení smí býti zavedeno jenom po slyšení vrchního státního zástupce a po výslechu obviněného, zaručuje sice obviněnému právo obhajoby a výslechu, nemůže však ho býti zneužito ku znemožnění kárného řízení.

Čís. 56 dis.

Zastavení služebních požitků podle § 38 odst. druhý zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. jest opatřením prozatímním; výrok o konečné ztrátě požitků předpokládá provedení kárného řízení a na tomto podkladě po ústním jednání vydaný kárný nález; výrok ten může býti vysloven výlučně při vydání nálezu podle § 21 zákona a tvoří svou povahou podstatnou součást výroku o trestu; okolnost, že k němu došlo způsobem vadným a ve formě pochybené, nevylučuje přípustnost odvolání podle § 24 odst. druhý zákona.

Ani v kárném řízení nezáleží na označení, nýbrž na obsahu opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Ds I 16/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců vyhověl stížnosti obviněného proti usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako kárného senátu pro soudce ze dne 24. června 1927, jímž mu byly zastaveny požitky za dobu od 14. do 30. listopadu 1926 a vyslovena byla jich ztráta, a napadené usnesení zrušil.

D ů v o d y:

Podle § 38 odst. druhý zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. může kárný soud pro dobu nedovolené nepřítomnosti soudce zaříditi zastavení jeho služebních požitků a má při vydání kárného nálezu vedle trestu uloženého soudci vysloviti také jich ztrátu pro dobu neoprávněné nepřítomnosti. Z tohoto předpisu plyne, že jednak ono opatření jest opatřením toliko prozatímním a, že předpokladem výroku o konečné ztrátě požitků jest provedení řádného kárného řízení a na tomto podkladě po ústním jednání vydaný nález kárný, jímž se zjišťuje, že se úředník prohřešil neospravedlněnou nepřítomností proti služebním předpisům, ukládá se mu trest a vedle tohoto trestu pak se vyslovuje ztráta požitků. V souzeném případě nebylo kárné řízení vůbec zahájeno, ani řádným způsobem provedeno, ani kárný nález, vyhovující všem zákonným náležitostem,

vydán, nýbrž prostě k návrhu kárného zástupce bez dalšího řízení usnesením kárného senátu v neveřejném zasedání vyslovena ztráta příslušné částky požitků; scházejí tu tedy veškeré zákonem stanovené předpoklady, by mohlo býti uznáno na definitivní ztrátu požitků, a bylo proto již z tohoto důvodu včas podanému opravnému prostředku vyhověti a napadené usnesení kárného senátu jako nezákonné zrušiti. K tomu se připomíná ještě tolik: Výrok o ztrátě požitků mohl se státi výlučně při vydání kárného nálezu podle § 21 zák. 46/1868 a tvoří svou povahou podstatnou součást výroku o trestu; na tomto pravém jeho významu nemění nic okolnost, že v souzeném případě došlo k němu, jak dovozeno, způsobem vadným a ve formě pochybené; tyto vady nemohou býti na závadu, by toto opatření nenapadal týmiž opravnými prostředky, které by mu příslušely, kdyby k němu bylo došlo způsobem odpovídajícím zákonu; v důsledcích toho přísluší mu podle § 42/2 uv. zák. odvolání a bylo za takové pojmouti i v souzeném případě podanou stížnost, ježto nezáleží na označení, nýbrž na obsahu opravného prostředku.

Čís. 57 dis.

Požadavkům cti a vážnosti stavu se přičí, když advokát advokátovi plnou moc sám opatří a potom uplatňuje proti němu její neplatnost.

Ustanovení § 40 kárn. stat., že kárný nález jest doručiti do 8 dnů po prohlášení, jest předpisem pořádkovým; jeho nezachování stejně jako nezachování obdobného pořádkového předpisu § 270 tr. ř. (§ 281 tr. ř.) není ohroženo zmatečností.

(Rozh. ze dne 29. února 1928, Ds I 20/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného z výroku o vině do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 11. dubna 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadeným nálezem byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v palném sporu banky B. proti advokátu Dru Raimundu B-ovi namítal neplatnost plné moci bankou Dr. B-ovi vydané, ačkoli sám plnou moc u banky pro Dr. B-a opatřil a ji Dr. Karlem G-em spolupodepsati dal. Tomuto nálezu, napadaje jej ve výroku o vině, vytýká odvolatel zmatečnost, rozpor se spisy, nesprávné ocenění provedených důkazů a nesprávné hodnocení skutku, leč neprávem. Zmatečnost nálezu spatřuje obviněný v tom, že mu byl kárný nález doručen po lhůtě stanovené v § 40 kárn. statutu k doručení kárného nálezu. Než ustanovení § 40 kárn. statutu, že kárný nález jest obviněnému advokátu doručiti do 8 dnů po prohlášení, jest předpisem